

Arrest

nr. 178 419 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 11 augustus 2015 België is binnengekomen, diende op 11 augustus 2015 een asielaanvraag in. Op 27 juli 2015 werden verzoekers vingerafdrukken genomen in Griekenland.

1.2. Op 29 maart 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 30 maart 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 11/08/2015

Overdracht CGVS: 03/11/2015

U werd gehoord op 17 december 2015 van 08.50 uur tot 13.33 uur en op 26 januari 2015 van 08.55 uur tot 13.20 uur op het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), bijgestaan

door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Van Doren Wout loco meester Verstrepen Kati, was tijdens beide gehoren de hele tijd aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben, een Arabier en Sjiitische moslim te zijn. U bent geboren op 8 november 1985 in Najaf.

U verklaart heel uw leven op hetzelfde adres gewoond te hebben, namelijk Shara Al Medina 218 in Najaf. In 2003 trouwde u met Maha H. R., waarmee u 4 kinderen kreeg (S. °2004, B. °2007, A. °2012 en E. °2013).

In 2006 besloot u bij het leger te gaan werken. U meldde zich aan na een oproep tot aanwerving. U begon in de Kirkush basis waar u een opleiding kreeg onder leiding van de Amerikanen. Begin 2007 begon u te werken bij het Amerikaanse leger. U deed verschillende missies met de Amerikaanse militairen, zoals in 2007 in Falluja. U leefde met hen op de basis en voerde ook controles uit op de verschillende checkpoints in Irak. Na het vertrek van de Amerikanen, ongeveer april 2010, werd u terug ingedeeld bij het Iraakse leger. Sinds eind 2014 begon u samen te werken met de Sjiitische militie Saraya Al Salam (vroeger bekend onder de naam Peace Brigades/Companies), onder leiding van Moktada Al Sadr. De samenwerking verliep stroef. Er ontstond regelmatig ruzie over het gebruik van de wagens. Jullie hebben namelijk betere wagens die het Iraakse leger gekregen had van het Amerikaanse leger. Ook verweet Saraya Al Salam jullie samengewerkt te hebben met het Amerikaanse leger. Begin mei 2015 werd een checkpoint in Gharm Al Falluja onder vuur genomen door IS vanuit een naburig gebouw. U en uw unit werden opgeroepen om dit gebouw te heroveren. Een vriend van uw unit, Allaa S., werd hierbij geraakt. U wilde hem gaan ophalen voor verzorging, maar leden van de militie zeiden u dat dit niet mocht. Er ontstond een woordenwisseling. Jullie hadden namelijk al regelmatig gevaarlijke reddingsoperaties moeten uitvoeren voor leden van Saraya Al Salam. In het heetst van het argument werd Moktada Al Sadr beledigd door iemand van uw unit. Nadat uw vriend ongeveer anderhalf uur lag te bloeden is iemand van uw unit er eindelijk in geslaagd om Allaa op te pikken. Hij werd naar Taji luchthaven gebracht voor verzorging, maar overleed daar.

Hierna werd u gemeld door de leden van Saraya Al Salam dat u en 3 andere leden van de unit die geroepen hadden tegen de militie, opgeroepen werden om te verschijnen op de legerbasis in Taji. Onderweg naar Taji vertrokken twee leden van uw unit naar huis omdat ze in Bagdad woonden. U en Ahmad F. keerden wel terug naar de legerbasis, waar jullie 2 keer aangesproken werden door leden van Saraya Al Salam. Dit was echter een verdoken manier om u te arresteren in verband met uw beledigingen tegen de militie. U sprak met uw overste, maar deze zei dat hij niets kon doen zonder bewijzen. Toen ze voor de 3de keer kwamen, ontstond er een gevecht, waarna u vluchtte. Uw vriend Ahmad F. werd gearresteerd. U vluchtte naar Najaf, waar u uw vrachtwagen nam en richting Basra ging om daar te werken. U bleef daar ongeveer 2 maanden en 15 dagen. In deze periode kwamen leden van Saraya Al Salam 3 of 4 keer bij uw familie langs om u te zoeken.

U besloot dan ook Irak te verlaten. U vertrok vanuit Najaf luchthaven op 21 juli 2015. U vloog naar Turkije, waar u vanuit Izmir naar Griekenland vertrok. U bent verder gereisd door Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland. U kwam in België aan op 9 augustus 2015, en op 11 augustus 2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Nadat u bent vertrokken uit Irak, kreeg uw vader van leden van Saraya Al Salam het arrestatiebevel dat tegen u uitgeschreven was.

In België had u problemen met de 2 broers A. G. A. en A. G. F. waarmee u een tijdje samen in het opvangcentrum heeft gezeten. U verklaart namelijk dat ze ook van dezelfde regio komen en dat ze informatie naar Najaf doorspeelden. Daarom dreigde uw vader ermee uw vrouw en kinderen naar Turkije te sturen om u zo te dwingen uw verantwoordelijkheid op te nemen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw woonstkaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, uw kieskaart, uw rantsoenkaart, kopieën van de 4 identiteitskaarten van uw kinderen, een kopie van de identiteitskaart van uw vrouw, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, uw huwelijksakte, een kopie van uw militaire badge, een kopie van uw arrestatiebevel en een foto van uw vrienden in het leger.

B. Motivering

U verklaart Irak verlaten te hebben omdat u vreest opgepakt en gedood te zullen worden door de militie Saraya Al Salam, omdat u met de Amerikanen samengewerkt hebt en omdat u hun leider, Moktada Al Sadr, beledigd zou hebben.

Op basis van deze verklaringen en na grondige evaluatie van uw dossier wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees

voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Na een grondig onderzoek wordt er immers vastgesteld dat er zulke inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen zitten, waardoor er geen geloof gehecht kan worden aan uw vermeende vervolging.

Allereerst kan er worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent het begin van uw problemen tegenstrijdig zijn. Zo verklaart u bij uw eerste gehoor op het CGVS dat leden van Saraya Al Salam denken dat u Moktada Al Sadr vervloekt heeft, waaraan u toevoegt dat de anderen het misschien gedaan hebben maar u zeker niet, aangezien hij maar 5 minuten ver van uw huis woont (CGVS 1, p.15). In uw tweede gehoor verklaart u daarentegen dat er veel gescholden werd over Moktada Al Sadr en zegt u dat u ook tegen hen gescholden heeft, het meeste tegen hun leider omdat hij de oorzaak is (CGVS 2, p.9). Gezien u in uw eerste gehoor verklaart dat u absoluut niet tegen Moktada Al Sadr hebt gevloekt, omdat hij niet ver van uw huis woont, komt het dan ook bevreemdend over dat u tijdens het tweede gehoor meer dan eens verklaart plots wel tegen hem gevloekt te hebben. Zo een tegenstrijdigheid, die aan de basis ligt van de door uw verklaarde vervolging, ondermijnt uw geloofwaardigheid reeds in ernstige mate.

Daarbij komt dat uw verklaringen omtrent de arrestatie van uw vriend en uw ontsnapping ook tegenstrijdig zijn. Uit uw verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS, blijkt duidelijk dat u aanwezig was toen uw vriend Ahmed werd aangehouden. U verklaart namelijk dat 6 personen jullie probeerden mee te nemen maar dat u, in tegenstelling tot Ahmed, wist te ontsnappen (CGVS 1, p.15). In uw tweede gehoor verklaart u echter dat u niet aanwezig was op het moment van zijn arrestatie omdat u was gaan lunchen (CGVS 2, p.10). Nadien, nadat u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, verandert u uw verhaal, en stelt u dat jullie samen zijn gaan lunchen, waarna u vluchtte en hij gearresteerd werd (CGVS 2, p.16). Gevraagd waarom u deze tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebt, kan u enkel zeggen dat u steeds onderbroken werd en dat u uw verhaal niet kon afmaken (CGVS 2, p.16). Dit is echter niet afdoende. U begint namelijk specifiek uw antwoord met te stellen dat u niet aanwezig was tijdens de arrestatie (CGVS 2, p.10). Hierop gevraagd hoe u dan wist dat uw vriend gearresteerd werd, zegt u dat u het via via te weten gekomen bent (CGVS 2, p.10). Mocht u al onderbroken geweest zijn, had u duidelijk de mogelijkheid om uw antwoord te verduidelijken bij de vraag hoe u dan wist dat hij gearresteerd was. Hier antwoordt u echter consistent dat u niet aanwezig was, dat ze naar hem toe zijn gegaan wanneer ze hem hebben opgepakt en dat u het nieuws van de arrestatie via via gehoord zou hebben (CGVS 2, p.10).

Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af als het aankomt op uw ontsnapping uit de legerbasis. Eerst verklaart u namelijk dat u bij uw vlucht eerst naar de zaal van de kleren bent gegaan, dat u uw militaire broek uitgedaan heeft en een pyjamabroek heeft aangedaan, dat u door de fabriek voor het onderhoud van tanks bent gegaan en onder prikkeldraad gekropen bent om te ontsnappen (CGVS 1, p.15). Daarna verklaart u echter dat u gewoon bent weggegaan, dat ze vroegen aan de uitgang wie u was, waar u precies naartoe ging en waarvoor u werkte (CGVS 2, p.11). Geconfronteerd hiermee, schaaft u wederom uw verhaal bij waarbij u stelt dat u inderdaad door de fabriek voor onderhoud bent gevlucht, en dat u dan normaal langs de uitgang bent vertrokken en uw badge hebt laten zien (CGVS 2, p.16). Dit is echter nog steeds tegenstrijdig. Logischerwijs blijft het feit dat u de noodzaak ziet in het veranderen van uw kledij om te ontsnappen tegenstrijdig met uw verklaringen dat u gewoon buiten kon wandelen en enkel uw badge moest tonen. Het is zelfs waarschijnlijker dat men meer vragen zou stellen indien u een pyjamabroek zou dragen bij het verlaten van een militaire basis, dan indien u gewoon uw militaire kledij zou dragen. Deze bevindingen hollen de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder uit, te meer het hier tegenstrijdigheden betreft die de kern van uw asielrelaas uitmaken.

Daarnaast werden nog enkele inconsistenties opgemerkt die verder afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid. Zo zijn uw verklaringen omtrent uw loon en het moment waarop u het ontvangen heeft allerm minst consistent. In het eerste gehoor verklaart u namelijk dat u begin mei 2015 gestopt bent met werken en u de legerbasis ontvluchtte. Daarbij vermeldt u specifiek dat uw loon nog niet gestort was (CGVS 1, p.13). Tijdens het tweede gehoor verklaart u tot twee maal toe dat u uw loon bij het ontsnappen uit de legerbasis begin mei 2015 wel ontvangen had (CGVS 2, p.8 en p.11). Ook verklaart u in uw eerste gehoor dat het Iraakse leger met Saraya Al Salam ergens in februari 2015 vertrokken is naar Gharm bij Falluja (CGVS 1, p.14), terwijl u bij uw tweede gehoor verklaart dat jullie al de elfde of de twaalfde maand van het jaar 2014 naar daar vertrokken waren (CGVS 2, p.8).

Voorts werden in uw opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden vastgesteld over de problemen die u in België zou hebben gekend met A. G. A. en A. G. F.

In het eerste gehoor haalt u aan dat u tegen A. en F. gezegd hebt dat u verliefd was op een meisje en omwille van culturele problemen naar hier bent gekomen, waaraan u toevoegt dat u hen niet vertelde dat u getrouwd was (CGVS 1, p.16). Tijdens uw tweede gehoor verklaart u dat u niet precies verteld

hebt waarom u naar hier gekomen bent, maar dat u vertelde dat u bij het leger zat en dat u problemen op het werk had (CGVS 2, p.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, kan u enkel verklaren dat u zich niet herinnert dat u over een meisje gesproken zou hebben, en dat u ook de vorige keer op het commissariaat niet over een meisje gesproken heeft en dat u niet zou weten waar dit vandaan zou komen aangezien u getrouwd bent en 4 kinderen heeft. (CGVS 2, p.15-16). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten biedt echter geen verschoonbare uitleg die bovenstaande tegenstrijdigheid kan opheffen. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ook uw verklaringen omtrent uw vertrek uit Irak kunnen moeilijk als geloofwaardig gecategoriseerd worden. Allereerst dient er opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat u legaal Irak kan verlaten, terwijl er een arrestatiebevel tegen u uitgeschreven was. Gezien het arrestatiebevel uitgeschreven werd op 10 juni 2015 (CGVS 2, p.15) en u het land verlaten heeft op 21 juli 2015 (CGVS 1, p.13 en CGVS 2, p.15), is het ongeloofwaardig dat u het land op een legale manier zou kunnen verlaten. Hiermee geconfronteerd kan u enkel aangeven dat uw naam misschien niet overal werd doorgegeven en dat ze niet hebben gedacht dat u zou vluchten (CGVS 2, p.15). Deze uitleg is allerm minst afdoende. U geeft namelijk zelf aan dat bij een arrestatiebevel uw naam wordt doorgegeven aan het ministerie van binnenlandse zaken, en dat u dan in heel Irak gezocht wordt (CGVS 2, p.15). Het is dan ook erg onwaarschijnlijk dat indien er een nationaal arrestatiebevel voor u uitgeschreven zou worden, men dit zou vergeten door te geven aan de luchthavens. Daarbovenop doen de verklaringen omtrent uw paspoort de wenkbrauwen fronsen. U verklaart namelijk dat u uw paspoort achtergelaten heeft bij de smokkelaar (CGVS 1, p.12). Gezien uw profiel als militair, die het belang van zo een zwaarwichtig document toch moet kennen, is het verbazingwekkend dat u dit document gewoon aan de smokkelaar geeft. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt en hierdoor de asielinstanties wilt misleiden omtrent het werkelijke tijdstip en de omstandigheden van uw vertrek uit Irak. Dit alles zorgt voor een verdere ondermijning van uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast verklaart u dat u, mede omwille van uw problemen in Irak, moeilijkheden hebt gekend in België met twee broers, A. G. A. en A. G. F. De informatie die verkregen werd door Fedasil over de vermeende problemen die u in België zou hebben gehad, bevatten echter enkel verklaringen die afgelegd werden door uzelf. Uit deze informatie komt duidelijk naar voor dat u een probleem had met de broers A. G., maar op geen enkele manier wordt er objectief een verband gelegd tussen uw ondergane vervolgingsfeiten in Irak en uw problemen met de twee broers in België. U verklaart in deze informatie dat ze deel uitmaken van een derde belangrijke familie in uw regio, echter, gevraagd of u hen al kende in Irak, verklaart u dat u hen pas in België bent tegengekomen (CGVS 2, p.4). Het kan op zijn minst merkwaardig genoemd worden dat u hen nog nooit gezien zou hebben, mochten ze van zo een belangrijke familie afkomstig zijn. Daarbij komen nog de tegenstrijdigheden in de verklaringen die u afgelegd heeft omtrent wat u gezegd heeft tegen A. G. A. en A. G. F. in verband met uw vertrek uit Irak (zie supra) en het feit dat op basis van hogervermelde analyse geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaarde problemen in Irak. Dit alles zorgt ervoor dat het door u aangehaalde verband tussen uw problemen in Irak, en uw problemen met A. G. A. en A. G. F., volledig ontkracht wordt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, meer specifiek uit Al-Najaf, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van

het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel geïdoleerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag wijzigen bovenstaande analyse niet. Uw identiteitskaart, uw woonstkaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, uw kieskaart, uw rantsoenkaart, de kopieën van de 4 identiteitskaarten van uw kinderen, de kopie van de identiteitskaart van uw vrouw, de kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, uw huwelijksakte, de kopie van uw militaire badge en de foto van uw vrienden in het leger, bevestigen enkel uw identiteit, de identiteit van uw familie en uw werk als militair. Dit alles wordt niet in twijfel getrokken, maar deze documenten ondersteunen op geen enkele manier de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De kopie van uw arrestatiebevel is niet van dien aard dat het de hier bovenvermelde tegenstrijdigheden kan ontkrachten. Het draagt namelijk bij tot de ongelooftwaardigheid van uw relaas, gezien een legale uitreis uit Irak niet

strookt met het arrestatiebevel dat tegen u uitgevaardigd werd (zie supra). Daarbij komt dat u enkel een kopie hiervan voorlegt. Kopieën hebben een lagere bewijskracht dan originele documenten en hebben, net zoals originele documenten, de functie om een geloofwaardig relaas te ondersteunen, maar kunnen een ongeloofwaardig relaas niet geloofwaardig maken. Ook bevestigt informatie beschikbaar op het CGVS (waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier) dat Irakese documenten makkelijk te vervalsen zijn en dat er via corruptie makkelijk officieel uitzijnde documenten voorgelegd kunnen worden. Bovenstaande bevindingen bevestigen dan ook de hiervoor vermelde conclusie betreffende de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aan als volgt:

“De bestreden beslissing schendt

- artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna “Vluchtelingenconventie”) en de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (“Vreemdelingenwet”)

- artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”)

- artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna “Kwalificatierichtlijn”)

- en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur, omwille van de volgende redenen:

Verwerende partij beperkt zich ertoe enkele details uit verzoekers relaas uit te lichten, en plaats deze op artificiële wijze tegenover elkaar om op deze basis te concluderen dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is. Het merendeel van de “inconsistenties en tegenstrijdigheden” die verwerende partij optekent zullen hieronder echter worden weerlegd (1).

Verder voert verwerende partij geen enkel onderzoek naar de elementen uit verzoekers relaas en achtergrond waar zij naar eigen zeggen niet aan twijfelt.

Zo stelt verwerende partij stelt zelf dat zij verzoekers werk als militair niet in twijfel trekt (be-streden beslissing p. 4, laatste paragraaf). Verzoeker werkte als militair van 2006 tot 2010 samen met de Amerikanen, en verklaarde duidelijk dat de militie Saraya Al Salam hier pro-blemen rond maakte. Nergens in de bestreden beslissing gaat verwerende partij echter op dit element in (2).

Bovendien wordt niet betwist dat verzoeker het Irakese leger op onregelmatige wijze heeft verlaten. Verwerende partij laat echter eveneens na dit element verder te onderzoeken. Noch-tans zou zij ervan op de hoogte moeten zijn dat disporportionele straffen wegens desertie da-den van vervolging kunnen uitmaken (3).

1. Geloofwaardigheid van verzoekers relaas

Verwerende partij stelt onterecht vast dat er zulke “inconsistenties en tegenstrijdigheden” in verzoekers opeenvolgende verklaringen zitten, dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vervolgingsvrees. Het leeuwendeel van de “inconsistenties en tegenstrijdigheden” die verwerende partij aan-haald kunnen echter eenvoudigweg worden weerlegd indien de verklaringen van verzoeker op een correcte manier worden geïnterpreteerd, of door een logische samenhang te zoeken in plaats van al verzoekers verklaringen in het licht van een mogelijke ongeloofwaardigheid te bekijken.

1.1. Verklaringen omtrent de arrestatie van verzoekers vriend Ahmed

Verwerende partij stelt dat uit verzoekers verklaringen afgeleid tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS duidelijk blijkt dat hij aanwezig was toen zijn vriend Ahmed werd aangehouden, aangezien hij verklaarde dat 6 personen hen probeerden mee te nemen maar dat hij, in tegenstelling tot Ahmed, wist te ontsnappen.

Nergens heeft verzoeker tijdens dit eerste gehoor echter verklaard dat hij nog aanwezig was op het moment dat Ahmed effectief werd gearresteerd.

Hij verklaarde letterlijk: "We zijn teruggekeerd want het was lunch tijd, en op dat moment, kwamen ze met 6 personen deze keer, zij stonden weer ons proberen mee te nemen. En omdat wij ook geweigerd hebben, begonnen zij met geweld ons te slaan. Natuurlijk, mensen kwamen tussen op dat moment, ze hebben Ahmed veel pijn gedaan, en ik ben ontsnapt"(CGVS 1, p. 15).

Op het moment dat verzoeker wist te ontsnappen werd zijn vriend Ahmed nog steeds aangevallen door de 6 personen die hen benaderd hadden. Verzoeker ontsnapte uit het tumult en zijn vriend bleef achter. Op dat moment was Ahmed echter nog niet "gearresteerd", zodat verzoeker volkomen terecht verklaarde dat hij bij de arrestatie niet aanwezig was.

Wanneer hij op het einde van het tweede gehoor bij het CGVS werd geconfronteerd met de mogelijke "tegensrijdigheid" in zijn verklaringen legde verzoeker de gebeurtenissen ook op die manier uit:

"We stonden met twee in de rij bij het restaurant. Dus het punt is, we waren met zijn tweeën onderweg om te gaan lunchen, toen heeft dat incident plaats gevonden, en hebben we gevochten, ik ben met hen gaan vechten, Ahmed heeft ons onder andere uit elkaar gehaald, en Ahmed is blijven staan, en ik ben gevlucht, en dat bedoel ik dus met dat ik er niet bij was op de moment dat hij werd gearresteerd."

Het is effectief pas later dat verzoeker via via vernam dat Ahmed ook effectief was meegenomen:

"Hoe weet u dan dat hij is opgepakt? Via via, mensen hebben dat gezegd, ik heb hem proberen te bellen, en zijn telefoon had hij niet mee, die had hij achtergelaten." (CGVS 2, p. 10).

Verwerende partij stelt dat verzoeker nadat hij werd geconfronteerd met een tegenstrijdigheid zijn verhaal verandert. Dit verwijt houdt echter geen steek, aangezien verzoeker als reactie op de voorgehouden tegenstrijdigheid duidelijk exact hetzelfde verklaart als hetgeen hij tijdens zijn eerste gehoor had verklaard. Door zijn verklaringen zette verzoeker in tegendeel de verkeerde interpretatie die verwerende partij aan zijn verklaringen tijdens het tweede gehoor zou kunnen geven onmiddellijk recht.

1.2. Verklaringen omtrent verzoekers ontsnapping

Verwerende partij stelt verder dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegt wat betreft zijn ontsnapping uit de legerbasis.

Wederom werd verzoeker geconfronteerd met een mogelijke "tegenstrijdigheid" in zijn relaas, en opnieuw bood hij een zeer duidelijke en plausible uitleg voor het verkeerd overkomen van zijn verklaringen, met name dat zijn ontsnapping twee fasen bevatte waarbij hij eerst onder de prikkeldraad kroop die verschillende zones binnen de militaire basis van elkaar scheidt, en vervolgens de basis in zijn geheel verliet door een reguliere uitgang zonder noemenswaardige problemen.

Verwerende partij stelt volkomen onterecht dat verzoeker hierdoor zijn verhaal "bijschaaft". Wel integendeel geef verzoeker op vraag van de protection officer een volledige weergave van de gebeurtenissen. Verzoeker gaf volkomen terecht aan: "Jullie laten mij niet uitpraten, ik wil mijn verhaal doen, en dan wordt ik onderbroken, en dan geef ik het door, en dan kan ik mijn verhaal niet afmaken." (CGVS 2, p. 16). De protection officer stelde vervolgens eveneens terecht dat soms moet worden onderbroken om voldoende vragen te kunnen stellen, en dat verzoeker op dat moment de kans werd geboden om zijn verklaringen aan te vullen. Verzoeker heeft op dat moment van die kans gebruik gemaakt, zodat hem bezwaarlijk kan worden verweten dat hij zijn verklaringen "bijschaaft".

Verwerende partij stelt ook onterecht dat de verklaring die verzoeker geeft nog steeds tegenstrijdig is. Zij stelt dat het feit dat verzoeker zich genoodzaakt zag van kledij te veranderen en te ontsnappen tegenstrijdig is met zijn verklaringen dat hij gewoon buiten kon wandelen en gewoon zijn badge moest tonen. Verwerende partij meent dat het zelfs waarschijnlijker is dat men meer vragen zou stellen indien hij een pyjamabroek zou dragen bij het verlaten van de militairebasis, dan indien hij gewoon zijn militaire kledij zou dragen.

Verwerende partij gaat in haar redenering echter volledig voorbij aan de reden waarom verzoeker besloot een andere broek aan te trekken, en heeft verzoeker hier zelfs nooit naar gevraagd. Het is namelijk zo dat de broek die verzoeker op het moment van het incident bij het restaurant aanhad, het enige kledingsstuk was waardoor hij op zicht identificeerbaar was als militair. Gezien het onstabiele gebied waarin de militaire basis is gelegen, is het voor militair personeel absoluut verboden de basis te

verlaten in militaire kledij. Vandaar dat verzoeker zich genoodzaakt zag van broek te verwisselen, om te vermijden dat hem bij de uitgang zou worden verobden de basis te verlaten. Het staat militairen vrij de basis te verlaten in burgerkledij, zodat verzoeker na omwisseling van zijn broek geen problemen ondervond bij de uitgang.

1.3. Verklaringen omtrent het moment waarop verzoeker zijn loon heeft ontvangen

Vervolgens lijst verwerende partij nog een "enkele inconsistenties" op die verder afbreuk zouden doen aan verzoeker's geloofwaardigheid.

Zo zou verzoeker in zijn eerste gehoor vermeld hebben dat zijn loon nog niet gestort was op het moment dat hij de legerbasis ontvluchtte, terwijl hij tijdens het tweede gehoor tot twee maal toe verklaarde dat hij zijn loon op dat ogenblik wel al had ontvangen.

De verklaring van verzoeker tijdens het eerste gehoor werd mogelijks verkeerd genoteerd. Verzoekers raadsman noteerde immers: "begin mei, de 4de of de 5de want ik weet nog dat mijn loon nog niet op was" (zie stuk 2 als bijlage, p. 18).

Verzoeker verklaarde verder altijd consequent dat hij zijn loon net had gekregen, hetgeen logisch is aangezien het loon altijd bij het begin van de maand wordt uitbetaald.

Bovendien situeerde verzoeker zijn vertrek ook systematisch op hetzelfde moment in de tijd, namelijk begin mei, en is er verder geen enkele reden om aan deze chronologie te twijfelen.

Zelfs indien verzoeker in zijn eerste gehoor verkeerdelijk zou hebben verklaard dat zijn loon nog niet betaald was, hetgeen hij betwist, betreft het een werkelijk een onbenullig detail dat de geloofwaardigheid van zijn relaas geenszins in het gedrang kan brengen.

1.4. Verklaringen omtrent verzoekers vertrek uit Irak

Verder stelt verwerende partij dat het "merkwaardig" is dat verzoeker Irak legaal kon verlaten, terwijl er een arrestatiebevel tegen hem was uitgeschreven. Gezien het arrestatiebevel uitgeschreven werd op 10 juni 2015 en verzoeker het land verlaten heeft op 21 juli 2015, is het volgens verwerende partij ongeloofwaardig dat verzoeker het land op een legale manier zou kunnen verlaten.

Er moet worden vastgesteld dat verwerende partij de efficiëntie van de Irakese staat in de huidige context wel erg hoog inschat. Het valt ten zeerste te betwijfelen dat de Irakese autoriteiten er in de huidige context in slagen een systeem van seinig in luchthavens op basis van lokaal uitgevaardigde arrestatiebevelen effectief te doen functioneren. Op zijn minst geeft verwerende partij op geen enkele manier aan op welke informatie zij zich steunt om deze bewering te staven.

Bovendien moet worden opgemerkt dat verwerende partij door deze redenering impliciet de authenticiteit van het tegen verzoeker uitgevaardigde arrestatiebevel erkent, aangezien de redenering die zij opbouwt alleen meer steek houdt indien er effectief een arrestatiebevel tegen verzoeker hangende is. De stelling van verwerende partij als zou het arrestatiebevel bijdragen tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas kan geenszins overtuigen. Wel integendeel kan dit document, dat door verwerende partij impliciet wordt geacht effectief te bestaan, verzoekers reeds geloofwaardig relaas ondersteunen.

1.5. Verklaringen omtrent verzoekers paspoort

Ook de stelling van verwerende partij omtrent verzoekers paspoort kan niet overtuigen.

Verwerende partij gaat er onterecht vanuit dat verzoeker dit inderdaad zwaarwichtige document "gewoon aan de smokkelaar gaf".

Verwerende partij gaat wel erg licht over de druk die door smokkelaars op vluchtende personen wordt gezet, en de kwetsbare positie waarin deze laatsten zich bevinden.

Verzoeker werd door de smokkelaar overtuigd om zijn paspoort bij hem in Turkije in veiligheid te laten, door hem wijs te maken dat de autoriteiten bij aankomst in Europa personen die Irakese identiteitsdocumenten bij zich dragen onmiddellijk zouden terugsturen.

Er kan bovendien worden opgemerkt dat hoewel de bedoeling van de smokkelaar er duidelijk in gelegen was deze documenten te verkopen of anderszins oneigenlijk te gebruiken, de smokkelaar wat betreft het grensbeleid van sommige Europese lidstaten in de actuele context niet geheel ongelijk had nu bepaalde nationaliteiten inderdaad zonder enig verder onderzoek toegang wordt geweigerd.

1.6. Verklaringen omtrent verzoekers moeilijkheden in België met de broes Al Ghazzali

Wat betreft het verband tussen verzoekers vervolgingsrelaas en de problemen die hij in België kende met de broers Ghazzali, stelt verwerende partij dat het op zijn minst merkwaardig kan worden genoemd dat hij deze personen nog nooit had gezien indien zij van een belangrijke familie afkomstig zijn zoals verzoeker stelde.

Verwerende partij kan hier wederom niet worden gevolgd. Verzoeker ontmoette deze personen voor het eerst in België en kwam te weten dat zij deel uitmaken van een belangrijke familie. Verzoeker stelde aldus dat hij wel weet van het bestaan van deze familie, of op zijn minst de reputatie van deze familie kent, maar dit houdt toch geenszins in dat hij alle leden van deze familie persoonlijk zou kennen?

1.7. Algemene tendens van het "geloofwaardigheidsonderzoek" van verwerende partij

Ten slotte moet in het algemeen worden vastgesteld dat verwerende partij welk erg selectief te werk gaat, en enkele details uit verzoekers verhaal uitlicht om hier inconsistenties in te ontwaren.

De beslissing van verwerende partij lijkt erop gericht te zijn alle elementen op te lijsten die mogelijks de geloofwaardigheid van verzoekster in het gedrang kunnen brengen.

In haar het rapport 'Beyond Proof' (zie stuk 3 als bijlage) merkt UNHCR hieromtrent het volgende op:

"It is critical to recall that the first instance procedure is not an adversarial process. On the contrary, Article 4 (1) QD explicitly states that it is the Member State's duty to assess the relevant elements of the application in cooperation with the applicant. It is, therefore, not the role of the determining authority to contest an application for international protection or strive with zeal to identify indicators of a lack of credibility. Article 8 (2) (a) APD requires Member States to ensure that applications for international protection are examined and decisions taken objectively and impartially. The requirement of objectivity and impartiality applies throughout the procedure, including the processes of both gathering and assessing evidence, and it applies to the examination of all applications regardless of the applicant's identity, back-ground, or circumstances.

The national legislation and guidance of EU Member States should reflect this requirement. By way of example, updated UK guidance explains that:

"[a]ssessing the credibility of a claim is not about making negative credibility findings and focusing on refusal. It is an objective assessment of the material facts that go to the core of the claim [...]. The guidance adds: 'It should be a neutral assessment of the material facts [...] in which subjectivity should be kept to a minimum'."

Het komt aan verwerende partij toe om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker in zijn geheel te beoordelen, mede in het licht van algemene informatie waarover verwerende partij behoort te beschikken:

"The credibility assessment must be based on the entirety of the available relevant evidence as submitted by the applicant and gathered by the determining authority by its own means.

*Such decision-makers, on classic principles of public law, are required to take everything material into account. Their sources of information will frequently go well beyond the testimony of the applicant and include in-country reports, expert testimony and – sometimes – specialised knowledge of their own (which must of course be disclosed). No probabilistic cut-off operates here: everything capable of having a bearing has to be given the weight, great or little, due to it."*⁸⁷

*Therefore, in determining whether to accept or reject a material fact the applicant presents, the decisionmaker must take into account all relevant evidence that confirms, supports, refutes, or otherwise bears on the asserted material fact. Decision-makers should be careful not to reach conclusions on the credibility of each material fact in isolation. As UNHCR has stated: "taking isolated incidents out of context may be misleading. The cumulative effect of the applicant's experience must be taken into account."*⁸⁸

*The European Court of Human Rights has held that "[i]n determining whether it has been shown that the applicant runs a real risk of suffering treatment proscribed by Article 3, the Court will assess the issue in the light of all the material placed before it, or, if necessary, material obtained proprio motu" (emphasis added).*⁸⁹ *This is echoed by the Committee against Torture, which exercises the power of free assessment of the facts based on "the full set of circumstances" in every case.*⁹⁰ *This can be used in an analogous way for credibility assessments.*

(...)

*"In more specific terms, Dutch guidelines state that the credibility assessment should include an assessment of all documents submitted by the applicant; the statements of the applicant compared with all that is known from independent and reliable re-sources about the situation in the country of origin or habitual residence and what has been assessed and determined in interviews with other applicants in comparable situations; and any other information concerning the relevant statements."*⁹⁵

In het licht van de mogelijke onomkeerbare schade als gevolg van een onterechte beslissing dient dit onderzoek bijzonder zorgvuldig te gebeuren. De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij bovendien hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:

“Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d’être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l’importance qu’elle attache à l’article 3, la notion de recours effectif au sens de l’article 13 requiert, d’une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l’existence d’un risque réel de traitements contraires à l’article 3 et, d’autre part, la possibilité de faire surseoir à l’exécution de la mesure litigieuse. (...)”

Dit principe werd door het Hof bevestigd in EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

“Tout en reconnaissant qu’il s’agit là d’une évolution qui va dans le sens de l’arrêt Čonka précité (§§ 81-83, confirmé par l’arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu’il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d’une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l’exposerait à des traitements prohibés par l’article 3 de la Convention doit faire l’objet d’un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l’article 13 implique, sous réserve d’une certaine marge d’appréciation des Etats, que l’organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié.”

Door de bestreden beslissing op bovenstaande onzorgvuldige en eenzijdige manier te beargumenteren, lijkt verwerende partij voorbij te gaan aan de kernvraag, namelijk of verzoeker voldoet aan de definitie van vluchteling in de zin van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en dus nood heeft aan internationale bescherming.

Verwerende partij dient de vraag te beantwoorden of verzoeker “uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.” (artikel 1, A, 2 Vluchtelingenconventie)

Uw Raad oordeelde reeds meermaals dat “twijfels over bepaalde aspecten van een relaas (...) ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die de toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen (...).” (RvV nr. 84 248 van 5 juli 2012 onder punt 2.2.3).

Zelfs indien uw Raad zou oordelen dat verwerende partij terecht geen geloof heeft gehecht aan de elementen van verzoekers relaas die in de bestreden beslissing worden aangehaald, blijft het feit dat verschillende elementen die door verzoeker werden aangehaald of die te maken hebben met dienst persoonlijke achtergrond op geen enkele manier werden onderzocht, terwijl verwerende partij op basis van verzoekers verklaringen en op basis van objectieve informatie waarover zij beschikt of behoort te beschikken nochtans had moeten weten dat uit deze elementen eveneens een gegronde vrees voor vervolging kan voortvloeien.

2. Verzoekers werk als militair en samenwerking met de Amerikanen

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing (p. 4, laatste paragraaf) letterlijk dat verzoekers werk als militair niet in twijfel wordt getrokken.

De uiteenzetting van de feiten bevat hierover het volgende:

[citaat uit de bestreden beslissing]

De UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq noemen personen verbonden met het Irakese leger, en de internationale troepen, in het bijzonder als risicoprofielen:

“UNHCR considers that individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, depending on the circumstances of their claim, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion.”⁴

“b) Former Members of the Iraqi Security Forces (ISF)

In view of the need to maintain the civilian and humanitarian character of asylum, applications for international refugee protection by combatants should not be considered unless it is established that they have genuinely and permanently renounced military and armed activities. 258

As highlighted above, in 2010 and 2011 armed groups increased attacks against the ISF in an apparent effort to destabilize the country and undermine confidence in the ability of the Iraqi Government to

provide security. Iraqi soldiers and policemen are killed on a daily basis. This trend is expected to continue following the USF-I's withdrawal from Iraq in December 2011.²⁵⁹ Members of the Iraqi Police are often particularly targeted: they do not have heavy weapons and equipment and receive less training than the Iraqi Army, and are accordingly reportedly considered the weakest element of the ISF.²⁶⁰ In 2011, according to Iraqi Government statistics, about 40 per cent of Iraqis killed were ISF members, including 609 Iraqi police and 458 soldiers.²⁶¹

ISF patrols, convoys, checkpoints, army bases and police stations are subject to daily attacks, mainly by roadside bombs and gunfire. Checkpoints are also regularly attacked by sniper fire.²⁶² The ISF are frequently targeted in larger attacks involving car bombs or suicide bombers,²⁶³ including in multiple coordinated attacks across the country.²⁶⁴ Major attacks against the ISF in 2011 and 2012, some of them claimed by Al-Qa'eda in Iraq (ISI/AQI), were carried out in Al-Anbar,²⁶⁵ Babel,²⁶⁶ Baghdad,²⁶⁷ Basrah,²⁶⁸ Diyala,²⁶⁹ Kirkuk,²⁷⁰ Ninewa²⁷¹ and Salah Al-Din²⁷² Governorates.

In addition, targeted killings of ISF personnel have been increasing since late 2010.²⁷³ While most attacks occur in the cities of Baghdad²⁷⁴ and Kirkuk,²⁷⁵ senior ISF officials have also regularly been targeted in the central governorates of Al-Anbar,²⁷⁶ Diyala,²⁷⁷ Ninewa²⁷⁸ and Salah Al-Din.²⁷⁹ In southern Iraq, targeted attacks on senior ISF officials are less frequent.²⁸⁰ Most assassinations are reportedly carried out through the use of weapons with silencers or "sticky bombs" attached to vehicles.²⁸¹ The victims have likely been monitored in advance of an attack.²⁸² According to Iraqi officials, senior ISF members of Sunni back-ground have been particularly singled out for assassinations.²⁸³ Both Sunni and Shi'ite armed groups are thought to be responsible for the targeting of senior ISF officials.²⁸⁴ Iraqi officials suggested that Shi'ite groups strengthened their campaign against those of Sunni background due to fears that they could lead a military coup against the Government after the USF-I's withdrawal from Iraq.²⁸⁵ According to Ministry of Defense officials, "hit lists" have been issued by armed Shi'ite groups and published on web-sites, and some officers have received threatening phone calls.²⁸⁶ Acknowledging the increased risks, the Ministry of Interior introduced measures to help officials avoid assassination²⁸⁷ - even though, according to experts, "there are few preventive measures against the use of such economical and low-profile tactics" as sniper fire or sticky bombs.²⁸⁸

Members of the ISF are also reportedly singled out for assassination when off-duty, including in their homes,²⁸⁹ sometimes in apparently coordinated multiple attacks.²⁹⁰ Attacks on off-duty ISF members, as reported by the media, occur mainly in Ninewa and Kirkuk Governorates, but also in Al-Anbar, Babel, Baghdad, Diyala and Salah Al-Din Governorates.²⁹¹ Because members of the ISF, regardless of rank, are often attacked in their private environment, e.g. their homes or private vehicles, their family members, guards and drivers as well as civilian passers-by are also at risk of being killed or wounded.^{292"}

Ondanks deze duidelijke indicatie van een mogelijke vrees voor vervolging, onderzoekt verwerende partij dit element op geen enkele manier.

Bovendien gaat verwerende partij voorbij aan de spanningen tussen verzoeker en diens eenheid, en de militie Saraya Al Salam waarmee zij sinds eind 2014 moesten samenwerken.

Verzoeker verklaarde meermaals dat de samenwerking met deze militie bijzonder problematisch was, dat zij hen verweten met de Amerikanen te hebben samengewerkt, en dat zij bij gevaarlijke missies door Saraya Al Salam werden gedwongen om grote risico's te nemen.

Verzoeker verklaarde onder meer: "Wij het leger, samen met hen, tegen IS. Maar omwille van de omgang tussen ons, kwamen er problemen (...) Saray Salamh heeft ons altijd beledigd, ze beschouwen ons als verraders en lafaards omdat wij, sinds juni 2007 samen met de Amerikanen gewerkt hebben, tot ongeveer april 2010, moment wanneer de Amerikanen zich terug getrokken hebben naar hun basis. (...) Dus Sarah Al Salam zijn heel goed getrainde strijders, maar zij ergerden zich altijd aan ons, omdat wij ook heel goed getraind waren door de Amerikanen"

Dat er spanningen ontstonden hoeft niet te verbazen. Het Mahdi-leger, thans gekend onder de naam Saraya Al Salam, leverde in de periode na 2003 immers heftig strijd met de door de Verenigde Staten geleide coalitie. Verzoeker van zijn kant werkte als militair van de ISF nauw samen met diezelfde Amerikaanse troepen.

3. Bestrafing voor desertie

Verzoeker verklaarde tegenover verwerende partij duidelijk dat hij wegens zijn vertrek uit het leger zal worden gestraft (CGVS 2, p. 10):

"Normaal gezien als je met de Amerikanen hebt gewerkt, en je dient je ontslag in, dan is het gebruikelijk dat je een verklaring aflegt, en daarin staat dat je de geheimen, de dingen die je hebt gezien, zowel van de Amerikanen als van het eigen leger, aan niemand zal doorgeven. En die moet je ondertekenen, en

daar worden ook je vingerafdrukken meegenomen. Ik heb dus het leger verlaten, geen verklaring afgelegd, en alleen op dit staat al een gevangenisstraf."

Ook dit element werd door verwerende partij op geen enkele manier onderzocht.

Nochtans vinden verzoekers verklaringen steun in objectieve informatie.

Artikel 35 van het Iraakse militaire strafwetboek voorziet immers het volgende:

"First: Whosoever escapes to join the enemy is punishable with death sentence

Second: Whosoever escapes to take enemy side during confirmations or during escape from a site under siege, is punishable with imprisonment of 2-7 years,

Third: Whosoever escapes within the proximity of Iraq is punishable with imprisonment not exceeding (3) three years. Whosoever instigates or facilitates escape is punishable with imprisonment not exceeding (1) year

Fourth: Whosoever escape, in coordination with more than two persons, to a foreign country, the instigator or facilitator of the escape crime is punishable with imprisonment not exceeding (7) seven years, or life sentence if instigation or facilitation takes place during time of mobilization.

Fifth: Penalty of (5) year imprisonment shall be imposed on any:

A. Military person escaping abroad during his military service;

B. Person participating with, instigating or luring the committer to perpetrate the crime stated in item (A) of this section or assisting, harbouring or hiding the perpetrator, with intent to facilitate his escape, and is well aware of his entity and intent;

C. Whosoever is proven to take part in a criminal agreement intending to commit any offences stated in items A & B of this section, or worked on pushing or encouraging others to perpetrate such offences in any form, whether this criminal agreement had any consequences or not;

D. Military person residing abroad if perpetrated escape while abroad;

E. Whosoever does not immediately report to the closest military base or unit after he was a prisoner of war who and is then released;

F. Whosoever deserts an aircraft or vessel beyond Iraqi borders and does not, out of negligence, report to the nearest Iraqi consulate or reference in allied state.

G. Military person caught in flagrante delicto in relation to attempt of crime abroad, is punishable with imprisonment not exceeding (2) two years;

H. Whomsoever is knowledgeable of perpetration of a crime stated in items A, B, C, D and E of Article XXX herein and

I. Pursuant to Article XXX herein, upon arrest or surrender of deserter or truant military person, imposed penalty of imprisonment or confinement may be postponed until after completion of required military service"

Verwerende partij had dus minstens moeten onderzoeken of de bestraffing die verzoeker als deserteur kan worden opgelegd als vervolging of ernstige schade kan worden beschouwd."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep brengt verzoeker volgende documenten bij:

- Notities van het eerste CGVS-interview (stuk 2)

- "Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report" van UNHCR van mei 2013 (stuk 3)

- "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van UNHCR van 31 mei 2012 (stuk 4).

2.1.3. In een aanvullende nota van 10 oktober 2016 legt de Commissaris-generaal volgende documenten voor:

- COI Focus "Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van Cedoca van 4 augustus 2016 (stuk 1)

- COI Focus "Irak: De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer" van Cedoca van 12 juli 2016 (stuk 2).

2.2. De Raad stelt vast dat de asielaanvraag in wezen werd geweigerd omwille van het gebrek aan geloofwaardigheid van een aantal feitelijke gebeurtenissen, maar niet omwille van het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn profiel van militair binnen het Iraakse leger.

Verzoeker wordt bijgetreden dat de Commissaris-generaal geen aandacht heeft besteed aan de spanningen die verzoeker heeft beschreven sinds hij in 2014 moest samenwerken met de militie Saraya Al Salam, die hem onder meer verweten dat hij jarenlang heeft samengewerkt met Amerikaanse troepen, en dat hij wegens zijn vertrek uit het leger zal worden gestraft.

De Raad is van mening dat er minstens onvoldoende redenen zijn om zijn profiel van militair als ongeloofwaardig te bestempelen en dat het onderzoek van de asielaanvraag op dit punt niet gebaseerd is op een grondige achtergrondanalyse. Het dossier bevat immers geen enkele informatie waaruit kan blijken dat de Commissaris-generaal de waarachtigheid van verzoekers verklaringen op dit punt heeft geverifieerd. De Raad kan dus de correctheid ervan evenmin nagaan. Bovendien, met het uitgangspunt dat verzoeker militair is, dient de Raad zich te kunnen uitspreken over de vrees voor vervolging die verzoeker heeft voor de overheid die hem beschuldigt van het verlaten van zijn functie en zijn land zonder toestemming. In dit verband merkt de Raad met name op dat verzoeker verwijst naar de straffen voorzien in artikel 35 van het Iraakse militaire wetboek. De Raad merkt echter op dat geen gedetailleerde en relevante documentatie met betrekking tot het lot van deserteurs in Irak voorligt.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 maart 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng november tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP